

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

Μετάφραση

C-521/19 - 1

Υπόθεση C-521/19

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

8 Ιουλίου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Ισπανία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

19 Ιουνίου 2019

Εκκαλών:

CB

Εφεσίβλητο:

Tribunal Económico-Administrativo Regional de Galicia

[παραλειπόμενα]

[Διατυπώσεις για την επικύρωση, παραπομπές στην απόφαση, διάδικοι και εκπρόσωποι]

ΔΙΑΤΑΞΗ

ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ [παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα] [Σύνθεση τμήματος]

Λα Κορούνια, δεκαεννέα Ιουνίου 2019.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΠΡΩΤΟΝ.- Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΔΙΚΗΣ.

Η διαδικασία στρέφεται κατά της αποφάσεως του Tribunal Económico-Administrativo Regional de Galicia (περιφερειακού διοικητικού οργάνου της Γαλικίας, αρμόδιου για ενστάσεις σε φορολογικές υποθέσεις, Ισπανία) της 10ης Μαΐου 2018, που απέρριψε τη διοικητική ένσταση του CB κατά των πράξεων καταλογισμού φόρου και των κυρώσεων που συνδέονται με τον φόρο εισοδήματος φυσικών προσώπων για τα έτη 2010 έως 2012. [σελ. 2 του πρωτοτύπου]

Οι πράξεις καταλογισμού φόρου και οι κυρώσεις προέκυψαν από τους ελέγχους που διενήργησε η Inspección de Tributos (υπηρεσία φορολογικών ελέγχων, Ισπανία) που ξεκίνησαν στις 14 Ιουλίου 2014, προκειμένου να επαληθεύσουν τη δραστηριότητά του (υποκείμενη και μη απαλλασσόμενη από τον ΦΠΑ) η οποία αφορούσε τον κωδικό φόρου από επιχειρηματική δραστηριότητα «853-πρακτορείο ευρέσεως καλλιτεχνών».

Παρείχε υπηρεσίες για τον όμιλο GRUPO LITO, όμιλο επιχειρήσεων –άτυπο– [παραλειπόμενα] [ταυτότητα ιδιοκτήτη ομίλου] που διαχειριζόταν την υποδομή (σκηνές, μουσικό εξοπλισμό, μεταφορές [...]) και τις ορχήστρες (70) που λάμβαναν μέρος σε εορταστικές εκδηλώσεις (και λοιπές) των χωριών της Γαλικίας.

Υπήρχε η εξής σχέση: ο CB, στην περιοχή αρμοδιότητάς του (που περιλάμβανε αρκετούς δήμους), ερχόταν σε επαφή με την COMISIÓN DE FIESTAS [επιτροπή για τις εορταστικές εκδηλώσεις] (μια άτυπη ομάδα εντόπιων κατοίκων που οργάνωναν τις εορταστικές εκδηλώσεις) και ήταν υπεύθυνος για τις εμφανίσεις των ορχηστρών για λογαριασμό του ομίλου GRUPO LITO. Σε όλες σχεδόν τις περιπτώσεις, η αρμόδια επιτροπή για τις εορταστικές εκδηλώσεις πραγματοποιούσε τις πληρωμές προς τον όμιλο GRUPO LITO σε μετρητά, χωρίς την έκδοση τιμολογίου και χωρίς αντίστοιχη λογιστική εγγραφή και, ως εκ τούτου, δεν υποβαλλόταν δήλωση ούτως ώστε να επιβληθεί ο φόρος εταιριών ή ο ΦΠΑ.

Ο CB λάμβανε το 10 % επί των εισπράξεων του ομίλου GRUPO Lito: πληρωμές σε μετρητά που δεν δηλώνονταν και για τις οποίες δεν εκδίδονταν τιμολόγια.

Το 2012, μεσολάβησε για 150 εκδηλώσεις για τις οποίες εισπράχθηκαν 608 427 ευρώ για τον όμιλο GRUPO Lito, αποκομίζοντας προμήθεια ύψους 60 692,50 ευρώ. Το 2011 οι εισπράξεις ανήλθαν σε 675 654 και τα έσοδά του σε 67 565,40 ευρώ και το 2010 οι εισπράξεις ανήλθαν σε 644 149 και τα έσοδά του σε 64 414,90 ευρώ.

Ο CB δεν τηρούσε λογιστικά βιβλία ούτε διενεργούσε επίσημες καταχωρίσεις οποιασδήποτε μορφής ενώ δεν εξέδιδε ούτε λάμβανε τιμολόγια και, κατά συνέπεια, δεν υπέβαλλε δηλώσεις ΦΠΑ.

Η διοίκηση έκρινε ότι τα ποσά που έλαβε ο CB, ήτοι 60 692,50, 67 565,40 και 64 414,90 δεν περιλάμβαναν τον ΦΠΑ και ως εκ τούτου ο φόρος εισοδήματος έπρεπε να υπολογισθεί με βάση τα συνολικά ποσά που εισπράχθηκαν.

ΔΕΥΤΕΡΟ.– Μεταξύ άλλων, ο CB υποστηρίζει ότι, με δεδομένο ότι η ΑΕΑΤ (κρατική φορολογική αρχή, Ισπανία) επιβάλλει, επί των ποσών που φέρονται ως έσοδα, εκ των υστέρων τον αντίστοιχο ΦΠΑ, δεν συμμορφώνεται, κατ' αυτόν τον τρόπο, με τη νομολογία του ισπανικού Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου, Ισπανία) [παραλειπόμενα] [παραπομπές στις αποφάσεις του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου)] σύμφωνα με την οποία, «το άρθρο 78, παράγραφος 1, του νόμου 37/1992, της 28ης Δεκεμβρίου, περί του φόρου προστιθέμενης αξίας, στο εξής: νόμος περί ΦΠΑ, (επίσημη εφημερίδα του ισπανικού κράτους αριθ. 312, της 29ης Δεκεμβρίου 1992), σε συνδυασμό με τα άρθρα 73 και 78 της οδηγίας 2006/112/ΕΚ [σελ. 3 του πρωτοτύπου] του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας (ΕΕ L 347, της 11.12.2006, σ. 1), και βάσει της ερμηνείας των εν λόγω αρχών στην απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 7ης Νοεμβρίου 2013, Tulică και Plavoşin, συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-249/12 και C-250/12, EU:C:2013:722, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, σε περιπτώσεις που η Inspección de los Tributos (υπηρεσία φορολογικών ελέγχων) εντοπίζει συγκεκαλυμμένες πράξεις οι οποίες υπόκεινται στον εν λόγω φόρο για τις οποίες δεν εκδόθηκε τιμολόγιο, πρέπει να θεωρηθεί ότι συμπεριλαμβάνεται, στην τιμή που συμφωνήθηκε από τα μέρη για τις εν λόγω πράξεις, ο φόρος προστιθέμενης αξίας».

Συνεπώς ο CB υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι δεν δύναται να απαιτήσει τον ΦΠΑ που δεν μετακυλίστηκε, διότι η συμπεριφορά του συνιστά φοροδιαφυγή (άρθρο 89, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του ισπανικού νόμου περί ΦΠΑ), πρέπει να θεωρηθεί ότι ο ΦΠΑ συμπεριλαμβάνεται στην τιμή των παρεχόμενων υπηρεσιών, η οποία επηρεάζει τον προσδιορισμό της φορολογικής βάσης για τον υπολογισμό του φόρου εισοδήματος φυσικών προσώπων και, ως εκ τούτου, πρέπει να τροποποιηθούν οι διοικητικές πράξεις προσδιορισμού του εν λόγω φόρου, υπό την έννοια της μείωσης των εσόδων από τη δραστηριότητα και ως εκ τούτου της βάσης επιβολής του φόρου κατά το ποσό που αντιστοιχεί στον ΦΠΑ ο οποίος θα έπρεπε να είχε μετακυλιστεί και δεν μετακυλίστηκε.

ΤΡΙΤΟ.– Με την απόφαση της 30ής Μαΐου 2019 δόθηκε στους διαδίκους η δυνατότητα υποβολής αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με τη συμβατότητα της ερμηνείας της ΑΕΑΤ (κρατικής φορολογικής αρχής) –που αντιτίθεται στην ερμηνεία του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου)– με το άρθρο 78, παράγραφος 1, του νόμου 37/1992, της 28ης Δεκεμβρίου, περί του φόρου προστιθέμενης αξίας, σε συνδυασμό με τα άρθρα 73 και 78 της οδηγίας 2006/112/ΕΚ του Συμβουλίου, της

28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας, σε σχέση με τις αποφάσεις της 28ης Ιουλίου 2016 (υπόθεση C-332/15, *Astone*) και της 5ης Οκτωβρίου 2016 (υπόθεση C-576/15, *Marinova*) και τις γενικές αρχές που προέκυψαν από την απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 1974 *Van Binsbergen*, C-33/74 (δεν μπορεί να γίνεται δόλια επίκληση στο δίκαιο της Ένωσης) και με την απόφαση *Emsland-Stärke*, C-110/99 (στην οποία κρίθηκε ότι η απαγόρευση της κατάχρησης δικαιώματος συνιστά αρχή που διέπει την έννομη τάξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης), σε περιστάσεις όπως στην υπό κρίση υπόθεση, στην οποία τα εμπλεκόμενα μέρη, οικειοθελώς και κατόπιν συνεννόησης, διενεργούν συγκεκαλυμμένες πράξεις χωρίς τιμολόγια, με καταβολή μετρητών και χωρίς να δηλώνουν τον ΦΠΑ και όταν τους εντοπίζει η *Inspección Tributaria* (υπηρεσία φορολογικών ελέγχων), ισχυρίζονται, προς όφελός τους, ότι στις πληρωμές που πραγματοποιήθηκαν πρέπει να θεωρηθεί ότι συμπεριλαμβανόταν ο ΦΠΑ.

ΤΕΤΑΡΤΟ.— Ο εκκαλόν αντιτάχθηκε στην υποβολή του προδικαστικού ερωτήματος διατεινόμενος ότι η απόφαση του *Tribunal Supremo* (Ανωτάτου Δικαστηρίου) της 27ης Σεπτεμβρίου 2017 ερμηνεύει με ορθό τρόπο τη νομοθεσία της Ένωσης [παραλειπόμενα]. **[σελ. 4 του πρωτοτύπου]**

Ο νομικός παραστάτης του κράτους, ως εκπρόσωπος της διοίκησης, υποστήριξε την υποβολή του προδικαστικού ερωτήματος ως αναγκαία, δεδομένου ότι η απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2013, *Tulică* και *Plavosin*, του Δικαστηρίου, στην οποία βασίζεται το *Tribunal Supremo* (Ανώτατο Δικαστήριο), δεν εφαρμόζεται στις περιπτώσεις κατά τις οποίες υφίσταται δόλια συμπεριφορά και παραπέμπει προς επίρρωση των ισχυρισμών του σε αποφάσεις του Δικαστηρίου: αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 2016, *Maya Marinova*, C-576/15, EU:C:2016:740, σκέψη 49, της 28ης Ιουλίου 2016, *Astone*, C-332/15, EU:C:2016:614, σκέψη 58 και της 18ης Δεκεμβρίου 2014, *Schoenimport «Italmoda» Mariano Previti κ.λπ.*, συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-131/13, C-163/13 και C-164/13, EU:C:2014:2455, σκέψη 48. Προσφάτως και συνεπώς, μετά από την πλειονότητα των αποφάσεων του ισπανικού *Tribunal Supremo* (Ανωτάτου Δικαστηρίου) που επαναλαμβάνουν την ερμηνεία της οδηγίας ΦΠΑ η οποία αμφισβητείται στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο έκρινε εκ νέου ότι επιτρέπεται στη φορολογική αρχή να μη χορηγήσει σε υποκείμενο στον φόρο το δικαίωμα εκπτώσεως του φόρου προστιθέμενης αξίας όταν διαπιστώνεται ότι ενήργησε δολίως για να αποκτήσει το εν λόγω δικαίωμα (βλ. απόφαση της 7ης Μαρτίου 2018, *Dobre*, C-159/17, EU:C:2018:161).

ΝΟΜΙΚΗ ΒΑΣΗ

ΠΡΩΤΟ.— Τα επίμαχα άρθρα του νόμου 37/1992 είναι τα εξής:

Άρθρο 78. Βάση επιβολής του φόρου. Γενικός κανόνας. Παράγραφος 1. Η βάση επιβολής του φόρου αποτελείται από το συνολικό ποσό της αντιπαροχής την οποία καταβάλλει ο λήπτης ή τρίτο πρόσωπο για τις υποκείμενες στον φόρο αυτόν πράξεις.

Άρθρο 88. Μετακύλιση του φόρου. Παράγραφος 1. Οι υποκείμενοι στον φόρο οφείλουν να μετακυλίουν ολόκληρο το ποσό του φόρου στο πρόσωπο για το οποίο πραγματοποιείται η φορολογητέα πράξη, το δε πρόσωπο αυτό υποχρεούται να φέρει τον φόρο, εφόσον η μετακύλιση είναι σύμφωνη με τις διατάξεις του παρόντος νόμου, ανεξαρτήτως των υφιστάμενων μεταξύ τους συμφωνιών. Στις παραδόσεις αγαθών και τις παροχές υπηρεσιών που υπόκεινται και δεν απαλλάσσονται από τον φόρο, των οποίων λήπτες είναι δημόσιοι φορείς, λογίζεται ότι οι υποκείμενοι στον φόρο, κατά την υποβολή των οικονομικών προτάσεών τους, ακόμη και αν είναι προφορικές, έχουν συμπεριλάβει τον φόρο προστιθέμενης αξίας, ο οποίος, ωστόσο, πρέπει να μετακυλιείται ως χωριστό στοιχείο, εφόσον τούτο παρίσταται αναγκαίο, στα έγγραφα που υποβάλλονται για την είσπραξη, χωρίς να αυξάνεται το συνολικό συμφωνηθέν ποσό συνεπεία της αναγραφής του μετακυλισθέντος φόρου.

Παράγραφος 2. Η μετακύλιση του φόρου πρέπει να πραγματοποιείται με το τιμολόγιο σύμφωνα με τα οριζόμενα στον νόμο. Προς τον σκοπό αυτόν, το ποσό που μετακυλιείται θα αναγράφεται χωριστά από τη βάση επιβολής του φόρου ακόμη και στην περίπτωση των καθοριζόμενων από τη διοίκηση τιμών, με μνεία του ισχύοντος φορολογικού συντελεστή. Εξαιρούνται από τα οριζόμενα στις προηγούμενες παραγράφους του παρόντος άρθρου οι προβλεπόμενες εκ του νόμου πράξεις. **[σελ. 5 του πρωτοτύπου]**

Παράγραφος 3. Η μετακύλιση του φόρου πρέπει να πραγματοποιείται κατά την έκδοση και παράδοση του αντίστοιχου τιμολογίου.

Παράγραφος 4. Το δικαίωμα μετακύλισης παύει όταν παρέλθει ένα έτος από την ημερομηνία κατά την οποία ο φόρος κατέστη απαιτητός.

Παράγραφος 5. Ο λήπτης της πράξης που βαρύνεται με τον φόρο προστιθέμενης αξίας δεν υποχρεούται να καταβάλει τον φόρο που μετακυλιείται σε αυτόν προτού ο εν λόγω φόρος καταστεί απαιτητός.

Παράγραφος 6. Οι διαφορές που ενδέχεται να προκύψουν σε σχέση με τη μετακύλιση του φόρου, τόσο ως προς τη νομιμότητα, όσο και ως προς το ύψος του, θεωρούνται φορολογικής φύσεως και οι αντίστοιχες αξιώσεις προβάλλονται ενώπιον των διοικητικών οργάνων που είναι αρμόδια για φορολογικές υποθέσεις.

Άρθρο 89. Διόρθωση των ποσών του φόρου που μετακυλιείται. Παράγραφος 1. Οι υποκείμενοι στον φόρο οφείλουν να προβαίνουν σε διόρθωση των ποσών του φόρου που μετακυλιείται όταν έχει γίνει εσφαλμένος υπολογισμός των εν λόγω ποσών ή όταν συντρέχουν περιστάσεις λόγω των οποίων, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 80 του παρόντος νόμου, επέρχεται τροποποίηση της βάσεως επιβολής του φόρου. Η διόρθωση πρέπει να διενεργείται κατά τον χρόνο που διαπιστώνονται οι αιτίες του εσφαλμένου υπολογισμού των ποσών ή, εάν συντρέχουν οι λοιπές περιστάσεις που προβλέπονται στην προηγούμενη παράγραφο, υπό την προϋπόθεση

ότι δεν έχουν παρέλθει τέσσερα έτη από την ημερομηνία κατά την οποία κατέστη απαιτητός ο φόρος που αντιστοιχεί στην πράξη ή, ενδεχομένως, συνέτρεξαν οι περιστάσεις που ορίζονται στο ανωτέρω άρθρο 80. Παράγραφος 2. Τα οριζόμενα στην προηγούμενη παράγραφο εφαρμόζονται και στην περίπτωση που, ακόμη και αν δεν έχει μετακυλισθεί κάποιο ποσό, έχει εκδοθεί το τιμολόγιο που αντιστοιχεί στην πράξη. Παράγραφος 3. Ανεξαρτήτως των οριζόμενων στις προηγούμενες παραγράφους, ο υποκείμενος στον φόρο δεν προβαίνει σε διόρθωση των ποσών του φόρου που μετακλύεται στις ακόλουθες περιπτώσεις: 1ον. όταν η διόρθωση δεν στηρίζεται στους λόγους που προβλέπει το άρθρο 80 του παρόντος νόμου, όταν συνεπάγεται αύξηση των ποσών που μετακλύονται και όταν οι λήπτες των πράξεων δεν ενεργούν ως επιχειρηματίες ή επαγγελματίες, πλην της περίπτωσης της νόμιμης αυξήσεως των φορολογικών συντελεστών, οπότε η διόρθωση μπορεί να πραγματοποιηθεί εντός του μήνα κατά τον οποίο τίθενται σε ισχύ οι νέοι φορολογικοί συντελεστές και εντός του επόμενου μήνα. 2ον. όταν η φορολογική αρχή βεβαιώνει, μέσω των αντίστοιχων πράξεων καταλογισμού φόρου, οφειλόμενα ποσά φόρου που δεν έχουν μετακυλισθεί, μεγαλύτερα από αυτά που δήλωσε ο υποκείμενος στον φόρο και αποδεικνύεται, μέσω αντικειμενικών στοιχείων, ότι ο εν λόγω υποκείμενος στον φόρο συμμετείχε σε απάτη ή ότι γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει, επιδεικνύοντας εύλογη επιμέλεια προς τον σκοπό αυτόν, ότι προβαίνει πράξη που αποτελεί μέρος απάτης.

ΔΕΥΤΕΡΟ.— ΠΑΡΑΤΙΘΕΜΕΝΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ. Άρθρα 73 και 78 της οδηγίας 2006/112/EK του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006 σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας. [σελ. 6 του πρωτοτύπου]

Άρθρο 73

Για τις παραδόσεις αγαθών και τις παροχές υπηρεσιών, εκτός αυτών που αναφέρονται στα άρθρα 74 έως 77, η βάση επιβολής του φόρου περιλαμβάνει οτιδήποτε αποτελεί την αντιπαροχή, την οποία έλαβε ή πρόκειται να λάβει για τις πράξεις αυτές ο προμηθευτής ή ο παρέχων τις υπηρεσίες από τον αποκτώντα, τον λήπτη ή τρίτο πρόσωπο, περιλαμβανομένων των επιδοτήσεων που συνδέονται άμεσα με την τιμή των πράξεων αυτών.

Άρθρο 78

Στη βάση επιβολής του φόρου περιλαμβάνονται τα ακόλουθα:

α) τα τέλη, δικαιώματα, εισφορές και φόροι, με εξαίρεση τον ΦΠΑ,

β) τα παρεπόμενα έξοδα, όπως έξοδα προμήθειας, συσκευασίας, μεταφοράς και ασφάλισης, με τα οποία επιβαρύνει ο προμηθευτής ή ο παρέχων υπηρεσίες τον αποκτώντα ή το λήπτη.

Για τους σκοπούς του πρώτου εδαφίου, στοιχείο β), τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρούν ως παρεπόμενα τα έξοδα που αποτελούν αντικείμενο χωριστής συμφωνίας.

ΤΡΙΤΟ.— Πρέπει, κατά συνέπεια, να διευκρινισθεί αν η ρητή πρόβλεψη του άρθρου 89, παράγραφος 3, σημείο 2, και η εφαρμογή της από την ΑΕΑΤ (κρατική φορολογική αρχή), προκειμένου να προβαίνει σε πράξεις καταλογισμού φόρου και επιβολή κυρώσεων στις περιπτώσεις εκείνες στις οποίες, κατόπιν διενέργειας ελέγχου, αποκαλύπτεται πράξη, την οποία όλα τα εμπλεκόμενα μέρη, οικειοθελώς και κατόπιν συνεννόησης, αποκρύπτουν (πληρωμές σε μετρητά, χωρίς την έκδοση τιμολογίων, χωρίς δήλωση και καταβολή του ΦΠΑ), είναι συμβατή με την αρχή της ουδετερότητας του ΦΠΑ, (αποφάσεις της 28ης Ιουλίου 2016, υπόθεση C-332/15, *Astone*), της 5ης Οκτωβρίου 2016, υπόθεση C-576/15, *Marinova*, και την απόφαση της 7ης Μαρτίου 2018, *Dobre*, C-159/17, EU:C:2018:161), καθώς και με τις γενικές αρχές που προέκυψαν από την απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 1974 *Van Binsbergen*, C-33/74 (δεν μπορεί να γίνεται δόλια επίκληση του δικαίου της Ένωσης) και με την απόφαση *Emsland-Stärke*, C-110/99 (στην οποία κρίθηκε ότι η απαγόρευση της καταχρηστικής ασκήσεως δικαιώματος συνιστά αρχή που διέπει την έννομη τάξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης), ούτως ώστε οι εν λόγω [σελ. 7 του πρωτοτύπου] σκοπίμως συγκαλυμμένες πράξεις να θεωρείται ότι συμπεριλάμβαναν τον αντίστοιχο ΦΠΑ, όπως και οι πράξεις μεταξύ επιχειρηματιών που δεν αποκρύπτονται και των οποίων οι πληρωμές είναι επίσημα καταχωρημένες, σύμφωνα με την ερμηνεία του *Tribunal Supremo* (Ανωτάτου Δικαστηρίου) στις ανωτέρω αποφάσεις [παραλειπόμενα] [παραπομπές στις ανωτέρω αποφάσεις του *Tribunal Supremo* (Ανωτάτου Δικαστηρίου)] (κατ' εφαρμογή της ερμηνείας του Δικαστηρίου στην απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2013, *Tulică* και *Plavosin*). Η, αν αντιθέτως, η ουδετερότητα του φόρου, η νομοθεσία και η ως άνω νομολογία του Δικαστηρίου δεν καλύπτουν τις περιπτώσεις, υπό την προϋπόθεση ότι ο ΦΠΑ έχει καταστεί απαιτητός και σε αυτές τις περιπτώσεις, κατά τις οποίες η πράξη αποκρύπτεται, δεν υπάρχει επίσημη καταχώριση της πληρωμής και αποκάλυπτονται κάθε φορά μόνο κατόπιν διενέργειας φορολογικού ελέγχου από τη διοίκηση. Και τούτο διότι η ουδετερότητα του φόρου προστατεύει μόνο όσους συμμορφώνονται με τη φορολογική νομοθεσία, και όχι όσους την παραβιάζουν σκοπίμως.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

ΠΡΩΤΟ.— Να αναστείλει τη διαδικασία έως την έκδοση προδικαστικής απόφασης.

ΔΕΥΤΕΡΟ.— Να υποβάλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχουν τα άρθρα 73 και 78 της οδηγίας περί ΦΠΑ, υπό το πρίσμα των αρχών της ουδετερότητας, της απαγορεύσεως της φοροδιαφυγής και της καταχρήσεως δικαιώματος, καθώς και της απαγορεύσεως της παράνομης στρεβλώσεως του ανταγωνισμού, την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία και στη νομολογία που την ερμηνεύει, σύμφωνα με την οποία, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η φορολογική αρχή εντοπίζει αφανείς συναλλαγές που υπόκεινται στον φόρο προστιθέμενης αξίας, για τις οποίες δεν εκδόθηκε τιμολόγιο, πρέπει να θεωρείται ότι στην τιμή που συμφωνήθηκε από τα μέρη στο πλαίσιο των εν λόγω συναλλαγών περιλαμβάνεται ο φόρος προστιθέμενης αξίας;

Είναι δυνατόν, ως εκ τούτου, στις περιπτώσεις ΑΠΑΤΗΣ, στις οποίες η συναλλαγή απεκρύβη από τη φορολογική αρχή, να θεωρηθεί, όπως θα μπορούσε να συναχθεί από τις αποφάσεις της 28ης Ιουλίου 2016 (υπόθεση C-332/15, *Astone*), της 5ης Οκτωβρίου 2016 (υπόθεση C-576/15, *Marinova*) και την απόφαση της 7ης Μαρτίου 2018, *Dobre*, C-159/17, EU:C:2018:161 του Δικαστηρίου, ότι τα ποσά που καταβλήθηκαν και εισπράχθηκαν δεν περιλαμβάνουν τον ΦΠΑ, προκειμένου να προσδιορισθεί το αντίστοιχο ποσό του φόρου και να επιβληθεί η προσήκουσα κύρωση;»

[παραλειπόμενα] [σελ. 8 του πρωτοτύπου] [παραλειπόμενα] [Διατυπώσεις για τη διαβίβαση της απόφασης από κοινού με τα διαδικαστικά έγγραφα στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης]

[παραλειπόμενα] [υπογραφές, διατυπώσεις για την επικύρωση, ημερομηνία, κ.λπ.]